

We Lwowie, dnia 20. marca 1900.

Aleg. 58

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie zmiany §§ 85., 89.,
90 i 92. statutu miasta Lwowa.

Wysoki Sejmie!

W tegorocznem sprawozdaniu z czynności Departamentu I. Wydziału krajowego, podał Wydział krajowy szczegółowo motywa odmowy Najwyższej Sankcyi uchwalonemu przez Wysoki Sejm dnia 10. lutego 1898 projektowi ustawy zmieniającej postanowienia §§. 85., 89., 90. i 92. statutu miasta Lwowa z 14. października 1870, Dz. ust. kraj. Nr. 79.

Ponieważ motywa tej odmowy sankcyi niemal identyczne były z motywami takiej samej odmowy sankcyi dla uchwalonego przez Wysoki Sejm dnia 12. lutego 1897 podobnego projektu ustawy, przeto Rada miasta uchwałą swą z 23. marca 1899 zmieniła pierwotny projekt po myśli wskazówek c. k. Rządu, a Magistrat miasta wniósł na tej podstawie do Wydziału krajowego dnia 25. marca 1899 następującą petycję:

Wysoki Sejmie!

Wskutek petycji gminy kr. stol. miasta Lwowa z dnia 21. stycznia r. 1898 raczył Wysoki Sejm w lutym r. 1898 uchwalić projekt noweli statutowej dla miasta Lwowa, rozszerzającej kompetencję reprezentacyi miasta w sprawach podatkowych. W sprawozdaniu powyższem tudzież w osobnym memoryale do Wysokiego Sejmu wniesionym, wykazała Reprezentacya król. stol. miasta Lwowa konieczną potrzebę otwarcia jej nowych źródeł dochodów, osłabionych dotkliwie reformą państwowych podatków bezpośrednich, a Wysoki Sejm dwukrotnie raczył się przychylić do petycji gminy i uchwalił w lutym r. 1897 i ponownie w lutym r. 1898 projektowaną nowelę, zmieniającą §§. 85, 89, 90 i 92 statutu miasta Lwowa z dnia 14. października 1870 Nr. 79 Dz. u. kr. i z dnia 11. kwietnia 1896 Nr. 23 Dz. u. kr.

Niestety także ostatni projekt noweli statutowej nie uzyskał Najwyższej sankcyi, a głównym powodem odmówienia sankcyi jest wedle osnowy reskryptu J. E. Pana ministra spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1898 l. 8301 treść projektowanego §. 92 statutu, wedle którego miałoby przyłązać Gminie nadal tak jak dotychczas prawo rozkładu dodatków do podatków bezpośrednich wedle rozmaitej stopy podatkowej za zezwoleniem Wydziału krajowego, bez wyjednywania osobnej ustawy krajowej.

Wysoki Rząd wymaga obecnie większych rękojmi co do tego że z prawa dotychczasowego będzie Gmina tylko wyjątkowo korzystać, albowiem obawia się, że bez takich rękojmi gmina będzie się starała chronić swoich obywateli, opłacających powszechny podatek zarobkowy, a natomiast cały ciężar dodatków gminnych przesunie na przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego składania rachunków.

Wprawdzie żądanie Wysokiego Rządu zmierza do ściśnienia dotychczasowej autonomii podatkowej król. stoł. miasta Lwowa i dotyka stołeczną Gminę tem boleśniej, że nowszem ustawodawstwem Wysokiego Sejmu kompetencya podatkowa miast prowincjonalnych została rozszerzoną, mimoto zniewoloną jest Reprezentacya miasta Lwowa w interesie finansowym Gminy zastosować się do intencji Wysokiego Rządu, zmieniając projektowany §. 92 noweli w drugim ustępie w ten sposób, że „do zaprowadzenia rozmaitej stopy dodatków w obrębie podatków bezpośrednich osobistych ustanowionych ustawą 25 października r. 1896 Nr. 220 Dz. u. p. t. j. podatku zarobkowego powszechnego, podatku od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, podatku od renty i od wyższych płac, z wyjątkiem podatku osobisto dochodowego. lub w granicach jednego rodzaju podatków bezpośrednich, potrzeba uchwały Sejmowej za najwyższem zezwoleniem“. Z wyjątkiem tej zmiany projektowanej w myśl życzeń Wysokiego Rządu pozostają inne postanowienia projektu niezmienione, ponieważ w motywach odmowy Najwyższej Sankeyi nie podniesiono przeciw nim żadnych zarzutów.

Wedle projektowanej obecnie osnowy §. 92 nie będzie mogła w przyszłości Gmina król. stoł. miasta Lwowa bez woli Wysokiego Sejmu i sankeyi Najwyższej obciążyć silniej przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, niż innych podatkujących. Tylko stopa dodatków do podatków realnych, t. j. gruntowego i domowego, będzie mogła nadal za zezwoleniem Wydziału krajowego różnić się od stopy dodatków do podatków bezpośrednich osobistych, ponieważ różnicy takiej wymaga odmienna natura i ustrój podatków realnych, niemniej ta okoliczność, że stopa państwowa tych podatków jest znacznie wyższą niż podatków osobistych, a nadto odrębne dodatki na cele kwaterekowe i osobny gminny podatek czynszowy podnoszą ciężar podatkowy właścicieli realności w analogiczny sposób, jak wyższe dodatki gminne. To samo rozpatrywanie zdaje się zresztą podzielać także Wysoki Rząd, gdyż w motywach odmowy Najwyższej Sankeyi nie podnosi żadnych wątpliwości przeciw niższej stopie dodatków gminnych do podatków realnych.

W przekonaniu tedy, że Wysoki Rząd nie będzie przeciwny udzieleniu Najwyższej Sankeyi noweli statutowej w osnowie obecnie projektowanej, uprasza Rada miejska na podstawie jednomyślnej uchwały z dnia 23. marca r. 1899 i ponownie zapasć mającej w dniu 13. kwietnia 1899 w myśl § 42 lit. g statutu:

Wysoki Sejm raczy jeszcze w bieżącej sesji uchwalić projekt ustawy zmieniającej obowiązujący statut miasta Lwowa, następującej treści:

„Ustawa z dnia zmieniająca niektóre postanowienia ustawy krajowej z 14. października 1870 Dz. u. kr. Nr. 79 i z dnia 11. kwietnia 1896 Dz. u. kr. Nr. 23 nadającej statut miejski król. stoł. miasta Lwowa.

Za zgodą Seimu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §. §. 85, 89, 90 i 92 ustawy krajowej z 14. października 1870 i z 11. kwietnia 1896 nadającej statut miejski król. stoł. miasta Lwowa, a mianowicie oddziału A ustawy gminnej zostają uchylone, a w ich miejsce obowiązują następujące postanowienia:

§. 85.

Wydatki odrębne. Wydatki dotyczące interesu tylko pojedynczych miejscowości, części gminy, klas mieszkańców lub pojedynczych posiadaczy gruntu, domu, mają być ponoszone przez same tylko strony interesowane, o ile nie istnieją inne urzędy obowiązujące.

Wydatki takie może tedy Rada miejska rozłożyć na strony interesowane i od nich je ściągnąć.

§. 89.

Do nałożenia dodatków przenoszących 30% podatków bezpośrednich, lub 50% podatku konsumcyjnego, potrzebne jest przyzwolenie Wydziału krajowego. Dodatki przenoszące 50% podatków bezpośrednich, lub 70% podatku konsumcyjnego, mogą być nakładane tylko na mocy ustawy krajowej.

§. 90.

Do zaprowadzenia opłat, nie należących do kategorii dodatków do podatków bezpośrednich lub do podatku konsumcyjnego, jakoteż do podwyższenia istniejących już tego rodzaju opłat, niemniej do zaprowadzenia podatku czynszowego, mającego się pobierać od opłaconego przez mieszkańców czynszu najmu, lub od oszacowanej wartości tego czynszu, jeżeli ten podatek czynszowy przenosi dwadzieścia centów od każdego reńskiego, względnie dwadzieścia halerzy od każdej korony czynszu, potrzeba ustawy krajowej.

Wypływające z prawa propinacyi opłaty od przywozu wyrobu i wyszynku trunków propinacyjnych, nie mogą być uważane jako dodatki do podatku konsumcyjnego.

§. 92.

Rozkład dodatków na podatki bezpośrednie wedle rozmaitej stopy procentowej wymaga zezwolenia Wydziału krajowego.

Do zaprowadzenia jednak rozmaitej stopy procentowej dodatków w obrębie podatków bezpośrednich osobistych, ustanowionych ustawą z 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 t. j. podatku zarobkowego powszechnego, podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, podatku od renty i od wyższych płac z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, lub w granicach jednego rodzaju podatków bezpośrednich, potrzeba uchwały Sejmowej za Najwyższem zezwoleniem.

Art. II.

Postanowienia tej ustawy wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia w dzienniku ustaw krajowych.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych“.

Relacją zaś z 24. kwietnia 1899 l. 28441 przedłożył Magistrat Wydziałowi krajowemu wymaganą dla zmiany statutu w myśl §. 42. tegoż statutu, drugą uchwałę Rady miasta z dnia 13. kwietnia 1899

Dla zapewnienia się, czyli uchwalony przez Radę miasta projekt zmiany statutu znowu nie natrafi na jakie przeszkody ze strony c. k. Rządu, odniósł się Wydział krajowy w tym względzie do c. k. Prezydum Namiestnictwa odezwą z 21. czerwca 1899 LW. 33447 i otrzymał na to następującą odpowiedź tegoż c. k. Prezydum z dnia 13. marca 1900 L. 2351/pr.:

Pan Minister spraw wewnętrznych reskryptem z 4. marca br. L. 1154/M. I., oznajmił po porozumieniu się z c. k. Ministerstwem Skarbu, że w zasadzie nie ma nic do zarzucenia uchwalonemu przez Radę miejską miasta Lwowa na posiedzeniach z 23. marca i 13. kwietnia 1899 r. projektowi ustawy o zmianie niektórych postanowień statutu miasta Lwowa.

Zdaniem Pana Ministra nie należałoby jednak w nagłówku i w artykuł I. tego projektu przytaczać ustawy z 1. kwietnia 1896 r. Dz. ust. kraj. Nr. 23, donieważ projekt nie dotyka żadnego ze zmienionych tą ustawą paragrafów statutu gminnego.

Dalej należałoby zmienić stylizację 2-go ustępu §. 92. mniej więcej w następujący sposób: „Do zaprowadzenia jednak rozmaitej stopy procentowej dodatków do poszczególnych podatków bezpośrednich, osobistych, ustanowionych ustawą z 25. października 1896 roku Nr. 220 Dz. ust. państw. (z wyjątkiem niepodlegającego wogóle żadnym dodatkom podatku osobisto dochodowego) t. j. do powszechnego podatku zarobkowego, podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, do podatku rentowego i podatku od płac, dalej do zaprowadzenia rozmaitej stopy procentowej dodatków w granicach jednego i tego samego rodzaju podatków bezpośrednich, potrzeba uchwały sejmowej za Najwyższem zezwoleniem”.

Na tej podstawie Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić dołączony % projekt ustawy, w której uwagi c. k. Rządu zostały uwzględnione.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:

St. Badeni w. r.

Sprawozdawca:

Adolf Vayhinger w r.

Członek Wydziału krajowego.

Ustawa

z dnia zmieniająca niektóre postanowienia ustawy krajowej z dnia 14. października 1870, Dz. ust. kraj. Nr. 79, nadającej statut miejski król. stoł. miastu Lwowu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§. 85, 89, 90 i 92 ustawy krajowej z dnia 14. października 1870 Dz. ust. kraj. Nr. 79., nadającej statut miejski królewskiemu stołecznemu miastu Lwowu, zostają uchylone, a w ich miejsce obowiązywać mają następujące postanowienia

§. 85.

Wydatki odrębne.

Wydatki, dotyczące interesu tylko pojedynczych miejscowości, części gminy, klas mieszkańców lub pojedynczych posiadaczy gruntu, domu, mają być ponoszone przez same tylko strony interesowane, o ile nie istnieją inne urządzenia obowiązujące.

Wydatki takie może więc Rada miejska rozłożyć na strony interesowane i od nich je ściągnąć.

§. 89.

Do nałożenia dodatków, przenoszących 30% podatków bezpośrednich, lub 50% podatku konsumcyjnego, potrzebne jest pozwolenie Wydziału krajowego.

Dodatki przenoszące 50% podatków bezpośrednich, lub 70% podatku konsumcyjnego, mogą być nakładane tylko na mocy ustawy krajowej.

§. 90.

Inne opłaty.

Do zaprowadzenia opłat, nie należących do kategorii dodatków do podatków bezpośrednich, lub do podatku konsumcyjnego, jakoteż do podwyższenia istniejących już tego rodzaju opłat, niemniej do zaprowadzenia podatku czynszowego, mającego się

pobierać od opłacanego przez mieszkańców czynszu najmu, lub od oszacowanej wartości tego czynszu, jeżeli ten podatek czynszowy przenosi 20 centów od każdego złotego, względnie 20 halerzy od każdej korony czynszu, potrzeba ustawy krajowej.

Wypływające z prawa propinacyi opłaty od przewozu, wyrobu i wyszynku napojów propinacyjnych, nie mogą być uważane jako dodatki do podatku konsumcyjnego.

§. 92.

Rozkład dodatków na podatki bezpośrednio podług rozmaitej stopy procentowej, wymaga zezwolenia Wydziału krajowego.

Do zaprowadzenia jednak rozmaitej stopy procentowej dodatków do poszczególnych podatków bezpośrednich, osobistych, ustanowionych ustawą z 25. października 1896 Nr. 220 dz. p. p. (z wyjątkiem niepodlegającego w ogóle żadnym dodatkom podatku osobisto-dochodowego) t. j. do powszechnego podatku zarobkowego, podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, do podatku rentowego i podatku od płac, dalej do zaprowadzenia rozmaitej stopy procentowej dodatków w granicach jednego i tego samego rodzaju podatków bezpośrednich, potrzeba uchwały sejmowej za Najwyższem zezwoleniem.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.
